

1.

Bij het plateau van de Solaison neemt de mist toe. De parkeerplaats aan het begin van het dorp is omgeven door grijze damp. Flarden mist krui-
pen tegen de toppen van de bergen omhoog. Sam vloekt binnensmonds,
zodat de anderen het niet horen. Bij Brizon, het laatste dorp voor het
plateau, was het zicht op de rotsen van de Leschaux nog goed en kon
hij makkelijk de bochtige weg omhoog rijden. Nu is het niet meer te
ontkennen: de wandelpaden naar het gebergte zijn verdwenen.

‘Zullen we terugrijden?’ vraagt Eline zodra hij de auto netjes in het
parkeervak heeft gezet. ‘We krijgen toch geen uitzicht vandaag.’

Het is precies de klaagzang die hij al van haar verwachtte. Hij gooit
de deur van de wagen zo hard mogelijk dicht om haar opmerking met
een tegengeluid te pareren. Ze weet dat de wandeling alleen nog van-
daag gemaakt kan worden. Het is de laatste dag van de vakantie en de
mist verstoort al weken hun plannen. Het hangt plagerig over de toppen
van de hoge Savoie en verpest elk uitzicht. Vorig jaar was er droogte
en nu is er mist. De klimaatexperts roepen dat het reisgedrag van men-
sen beperkt moet worden, want zo kan het niet verder. De reactie van
de natuur wordt steeds extremer. Verschillende landen zijn al bezig met
voorbereidingen om hun grenzen definitief voor toeristen te sluiten

Hij heeft de wandelroute ingevoerd in de laptop. Het staat vast, ze
gaan omhoog, mist of geen mist. Hij heeft diverse scherpe bochten moe-
ten nemen om hier met de auto te komen. De weg verdween vanaf Thuet
in het bos en werd steeds smaller en gevaarlijker. Vanaf het gehucht
Brizon reed een Franse klever achter hem aan tot aan het plateau, waar-
door hij zich opgejaagd voelde. Ze moeten dus nu wel wandelen, want
anders is alle moeite van de reis hierheen voor niets geweest.

Gelukkig is Tom wel nog steeds enthousiast over het avontuur. De
mist lijkt hem niet te deren. Integendeel, het vooruitzicht van een moei-
lijke wandeling fleurt hem zichtbaar op. De jongen kijkt verlangend
naar een aantal scherpe rotsen die boven de mist uitsteken.

‘Wat hoog is het daar.’ Hij grijpt naar zijn mobiel om een foto te ma-
ken ondanks dat de indrukwekkende rotsenkam van de Leschaux in de
mist is verdwenen.

‘Zullen we anders alleen over het plateau lopen?’ oppert Eline. ‘In het dorp en langs de randen?’

Ze is nog steeds bezig om de boel te verstoren, denkt Sam. Ze staart zorgelijk naar de grijze slierten die over het plateau hangen. Het lijkt alsof er vanuit het dal continue een nieuwe voorraad vocht naar boven wordt gestuwd. Alsof er een broedplaats van wolken beneden is.

‘Het plateau is ook mooi om te wandelen. Het zal daarboven veel te glad zijn.’

Die opmerking telt niet, meent Sam. De gladheid is voor hem geen geldig argument. Ze komen bij iedere wandeling in de bergen gevaarlijke zaken tegen, zoals rotsen, stenen, boomstammen. Elke wandeling in de bergen heeft risico’s, dat weet ze toch? Het doet hem twijfelen aan haar motivatie om samen met hem in de bergen te wandelen. Als ze nu geen zin heeft om omhoog te gaan, dan zou dat kunnen betekenen dat ze op andere dagen ook geen zin heeft. Misschien wil ze eigenlijk helemaal niet met hem naar de bergen, misschien heeft ze er zelfs een hekel aan. Ze hebben heel vaak vol passie over het wandelen gesproken. Ze hebben elkaar tijdens het wandelen in Oostenrijk ontmoet. Zou haar eerdere enthousiasme niet echt gemeend zijn?

Zoals wel vaker de laatste maanden merkt hij dat Eline hem zowel irriteert als aantrekt. Zelfs in een simpele gedachte over een wandeling schiet hij van afkeer naar liefde en omgekeerd. Ze is ondanks haar vijfenveertig jaar nog steeds heel aantrekkelijk met lang donker haar en donkere sprekende ogen. Sommige mensen denken dat ze uit Argentinië of Brazilië komt met haar donkere huid en felle temperament, maar ze komt uit een stijve Nederlandse familie uit Blaricum. Vaak heeft hij daar liefkozend mee geplaagd, gevolgd door een stevige vrijpartij. Vandaag is ze vooral bezig om zijn plan te verstoren.

‘Hoezo glad,’ vraagt hij. ‘Ben je nu al moe?’

Het is een aanvallende tactiek die hij de laatste tijd vaker gebruikt. Elke nieuwe aanval is nog erger dan de vorige. Hij heeft het nauwelijks nog onder controle.

‘Nee, helemaal niet.’

Ze klinkt verontwaardigd. Dat stelt hem iets gerust. Misschien is ze alleen maar bang voor de mist.

‘Dan gaan we naar boven, zoals we gepland hebben.’ Hij pakt de rugzakken met het drinken en eten uit de auto. Ze komen niet voor het plateau van de Solaison, daarvoor heeft hij niet het vakantiehuis op de camping in het dal gehuurd. Dit is de laatste actieve dag. Hij wil omhoog, hij moet omhoog, helemaal naar de top. Vanmorgen heeft hij het aantal hoogtemeters berekend. Ze kunnen vandaag naar de kammen van de Leschaux lopen. Het is daar grillig en mooi. Het uitzicht loopt vanaf het dal tot Genève.

Gelukkig plaatst Tom een opmerking die gunstig uitpakt. ‘Er is daar een grot,’ zegt hij en wijst naar een bord met een groene pijl. Met kleine letters staat er ‘La Grotte de la Glacière’.

‘Ja dat klopt,’ zegt Sam. Volgens mij is daar inderdaad een grot.’ Hij doet alsof hij verrast is. In werkelijkheid heeft hij de grot al eerder ontdekt bij de verkenning van de route op het internet. De ...